

Křišťálové lustry mihotavě osvětlovaly taneční parket. Z přítmi sálu zazněla hudba. Netvor vzal Belle něžně do náruče a ladně se s ní pustil do tance.

Když světla zeslábla, vyšli spolu na velkou terasu. Belle se zadívala na hvězdnou oblohu.

„Netančil jsem celé roky,“ promluvil netvor po chvíli, „skoro jsem zapomněl, jak krásné to je.“ Podíval se na Belle. Jeho pohled byl vřelý. Pak znovu promluvil. „Je nejspíš bláhové doufat, že by stvůra, jako jsem já, mohla někdy získat vaši náklonnost...“

Belle po krátkém zamýšlení odpověděla otázkou. „Může být někdo šťastný, když není svobodný?“ Netvora její hluboká slova zasáhla. Pak Belle řekla: „Mě naučil tančit tatínek.“

Netvor vycítil, že se Belle moc stýská. Chtěl ji potěšit, a tak ji odvedl do západního křídla zámku a zvedl malé zrcadlo. Zrcadlo dovedlo ukázat každému, kdo do něj pohlédl, jeho přání. Belle řekla: „Chtěla bych vidět tatínka.“

